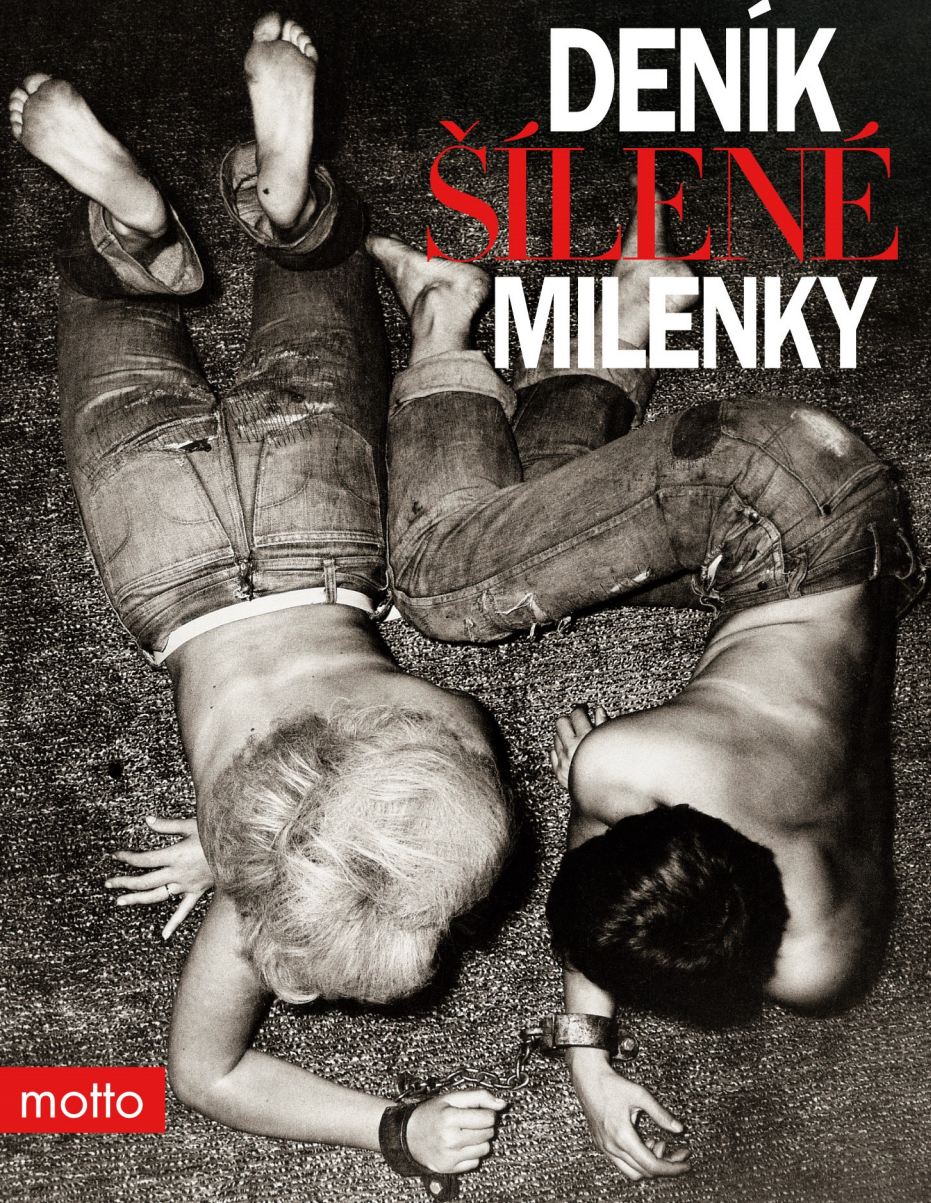

**IRENA
OBERMANNOVÁ**

**DENÍK
ŠÍLENÉ
MILENKY**

motto

MOTTO

IRENA
OBERMANNOVÁ

DENÍK
ŠÍLENÉ
MILENKY

Praha 2011

irenaober@seznam.cz

© Irena Obermannová, 2006, 2011
Cover photography © Jan Saudek, 2011

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-555-2

Kniha první

XÉNIE

Přiletí kukačka
Láskou tě rozmačká
Na padrt' pápěří
Láska se neměří

Tak dej mi ruku
Řeknu ti Kuku

Kašlu na nevěru
Láskou tě sežeru
Že už ti nevěřím

Tak dej mi ruku
Nedělej Kuku

Na začátku bylo ÚÚÚÁÁÁÍÍÍ. Ale na to už všichni zapomněli. Nepředbíhejme však.

Nejmenovala se Xénie. Mohlo se jí říkat jakkoli, třeba Hoří nebo Pohromářka nebo Přírodní katastrofa. Bylo to jedno, důležité je, že žila, jako by se ztratila. Jako by zapomněla, kam jde a kdo je a kým toužila být. Také rok, kdy se tohle všechno událo, mohl být kterýkoli. Třeba ten příští. Nebo minulý. Nebo přechodný. Mohlo se to stát Xénii i vám. Nebo někomu, koho ještě neznáte, ale však vy ho brzy potkáte. Nebo minete. V ulici Osudová 9, která se nejmenuje podle

symfonie. Název té ulice souvisí s Xéniiným životem. Jenže Xénie o tom neměla ani ponětí. Už druhý den se po ní v noci plazil had s tváří ženy, s tváří Lilit, ÚÚÚÁÁÁÍÍÍ. Nesyčel, usmíval se na ni a budil ji. Někam ji táhl. Ale kam?

Ten den měla jít nakupovat s dcerami. Ne s oběma, to by nepřežila, i když Pohromářka přežila jinak úplně všechno. Šla nakupovat s každou zvlášť. Nejdříve se starší Kristýnou, která byla veliká, zteplá a urputná. Poslední dobou byla také jako med, protože usoudila, že z puberty už vyrostla. A že by měla mít s maminečkou slitování. Takhle jí říkala Kristýna od toho dne, kdy s ní měla slitování. Od toho dne, kdy se odstěhovala z její domácnosti do maličkého bytu na Žižkově, hned za rohem od kina Aero, kde se promítaly filmy nezávislé tak, že Xénie pukala závistí. Tajně. Pukala i v Kristýnině bytě po dědečkovi. Xénie totiž nikdy nebydlela sama, nikdy nebyla nezávislá a podle toho to s ní také vypadalo.

Tiše čekala za kabinkou obchodního domu a snažila se nedýchat. V náruči objímala třináct ramínek s oblečky a kochala se nadějí, že některý z nich snad konečně bude ten pravý. Kristýnina blondátá hlavička se objevila za závěsem a povzbudivě se na ni usmála.

„Tak co?“ zeptala se Xénie.

„Tak nic.“

Kristýna se zasmušila. Vystoupila ven v dalším modelu a rozprostřela se před matkou jako Venuše z pěny vystupující.

„Vypadám jak debil.“

„Ani bych neřekla,“ namítla chabě Xénie. „Vypadáš nádherně. Jako...“ Xénie hledala slova. „Jako Greta Garbo.“

„Vždyť to říkám, jako debil.“

Xénie si neuvědomila, že božská GG nemůže projít Kristýniným postmoderním sítem.

„Já si vážně myslím, že ti ty šaty moc slušej,“ žbrblala tichounce.

Kristýna udělala zkormoucený obličej, který vždycky zabral a nezklamal ji ani tentokrát. „Skákla bys mi tam pro ty pruhovaný?“

Xénie čiperně odkvačila do hlubin obchodu. Měla smrt na jazyku, ale ani dnes smrt nepřicházela. Pohromářka všechno vydrží. Setřásla ze sebe hada a úpěnlivě myslela na Kristýnino blaho, jehož její holčička dosáhne jedině prostřednictvím pruhovaných šatů. Myslela na její blondáté vlásky, se kterými před jednadvaceti lety tohle dítě vylezlo z jejího břicha. Tehdy se poprvé spatřily a Kristýniny vlasy hned Xénii fascinovaly.

Byly sice blondáté, ale úplně jiné než ty její. Měly pevnou zíněnou strukturu, nekroutily se a bylo jich hodně. Už tehdy dávaly ty vlasy jasně najevo, že nezhnědnou, že jsou povahy severské, větrné a že s nimi hned tak něco nehne podobně jako s Kristýnou. Neměly nic společného s vlasy Xéiniými, nesmělými, nejasnými a rozpačitě vlnitými. A také Kristýna narostla větší, silnější a neskladnější než Xénie. Svěho času z toho měly obě problém, kamkoli Xénie přišla, budila díky své drobné fyzické konstituci soucit, něžné city a ochranné sklony. Domnívala se, že v tom spočívá její štěstí. Xénie se trápila, že Kristýna dosáhla rozměrů, které jí neumožní, aby byla šťastná. Teprve později pochopila, jak moc se plete. Kristýna byla krásná a muži z ní šileli.

Xénie sáhla po pruhovaných šatech ve velikosti, ze které by ona sama vypadla, a přinesla je dceři. Uvědomila si, jak je ráda, že to mají takhle legračně

převrácené, ona je maminka pečující, Kristýna holčička maličká. Na velikosti nezáleží, opakovala si připitoměle.

V kapse jí zazvonil mobil. Volal Miláček. Takhle říkala svému muži.

„Dneska je Svatej Valentýn,“ vykřikoval nadšeně, „jdem na večeři. Svíčka, biftek, romantika, nedělej, že nechápeš! Stav se u mě v práci a vyrazíme.“

Takový byl Miláček, mile trapný a trapně nejmilejší. Její manžel odjakživa.

Kristýna odhrnula oponu.

„Super!“ vykřikla konečně, když spatřila svůj obraz ve velikém zrcadle.

Xénii spadl kámen ze srdce. Kristýna byla v pruhovaných šatech k sežrání a dobře o tom věděla. Líbila Xénii za ucho.

„Jsi zlatá mamulka. Já zas běžím, mám ještě přednášku.“

Zbyla z ní jen mořská pěna.

Xénie si povzdechla. Na řadu přicházela mladší dcera Justýna. Ale až za chvíli. Mohla se jít ještě projít, to se jí poštěstí málokdy.

Xénie totiž pořád někde něco zařizovala, přenášela z místa na místo či zalévala květiny, třídila odpad, kupovala pytlíky do luxu, prášek na praní a sprchový gel dva v jednom a toaletní papír plus jeden zdarma. Ve skutečnosti chtěla dělat něco úplně jiného, jenomže nevěděla co. A tak zkoušela chodit na kosmetiku, ale zjistila, že nesnáší, když na ni někdo cizí sahá. Tak chodila cvičit, ale zjistila, že nesnáší moc zpocených lidí najednou. Zašla k vizážistce, aby z ní udělala jinou ženskou, lepší, hezčí, vyrovnanější, které nevadí takové nesmysly. Vizážistka jí poradila, jak se má líčit, aby se jevila lepší, hezčí, vyrovnanější a hlav-

ně mladší. A ustříhla jí ofinu. Xénie nevyšla několik dní z domu. Usoudila, že zřejmě nechce být ani hezčí, ani mladší. Nasadila útrpný obličej a obětovala se pro rodinu. A jednoho dne se rozpomněla, že kdysi dávno toužila napsat knihu. Nebo procestovat džungli křížem kráž. Nebo skákat padákem. Když ještě byla mladá a naivní a netušila, o čem je život. Teď už to ví. Život jsou hory toaletního papíru. Ale nepřestala doufat, že kdyby se rozmotal, vedl by na konec světa. Vedl by k hadovi, co se s ním v noci miluje a sténá.

Xénie tedy přenášela věci z místa na místo a psala scénáře k zábavným televizním pořadům. To byla její práce. Volala slavným lidem a připadala si jako dva sprchové gely v jednom. Naučila se na ně být milá, protože tajně doufala, že tak dosáhne svého snu. Toho o džungli. Že jednoho dne popadne batůžek a uprchne. Xénie plánovala útěk od toaletního papíru. V noci četla cestopisné příručky a dávala si tajně peníze stranou. Proto poslední dobou Miláčka trochu zanedbávala. Nechodila s ním večer do hospody, jak byl zvyklý. V přestávkách mezi psaním televizních show přemýšlela o tom, co všechno člověk potřebuje v pralese. Dospěla k názoru, že nic. Ale dokáže to?

Kdysi dávno si Xénie psala deník. O sobě, jaká je. Ale jaká je? Snila v něm o tom, že objede celý kulatý svět. Snila v něm o lásce. Někde ho ztratila. Snažila se rozpomenout, co v něm vlastně bylo, ale marně. Sešit s červenými deskami se jí vynořoval před očima stále častěji.

Osobu nejdřív viděla trochu rozmazaně. Zdá se jí to, nebo ne? Ta ženská vstala z lavičky, a jako by se proměnila, jako by v sobě natáhla pružinu, začala tančit, jako by zvěstovala báseň. Báseň o kukačce, která

se Xénií rozléhala. Jásala uprostřed ulice. Nebyl to tanec v tom smyslu, jaký Xénie znala, Osoba tancovala neladně a hřmotně, vydávala zvířecí skřeky. Vystrkovala zadek, břicho, třepala prsama. Tancovala jako v pralese. A co hůř, lákala kolemjdoucí, vyzývala je, ať tancují s ní. Xénie by ráda zmizela, ale nešlo to, ta ženská ji fascinovala. Poodešla tedy kousek dál a pozorovala ji. Lidé se zastavovali, smáli, někteří začali podupávat nohou, házeli ženě peníze, ale k tanci se nikdo zlákat nedal.

Xénie by se nikdy v životě na ulici neroztančila. Měla potíž i vstát a projít se, když na ni někdo koukal. Vzniklo to už ve škole, když ji vyvolali k tabuli. Nahrabila se a nejradši by se propadla. Také kvůli tomu málem propadla. Od té doby nerada tančí, myslí na to, že vypadne z rytmu, stoupne někomu na nohu, myslí na to, jestli jí to sluší, a děsí se, že ne. Ale na tanci ji něco přitahuje, možná báseň, možná prostě závidí lidem, kteří jsou ho schopni.

Najednou v chumlu spatřila svoji mladší dceru Justýnu, spěchající na schůzku s ní. Chvíli si ji prohlížela zpovzdálí, než na ni zavolá. Užívala si ten odstup, který jí skýtal možnost dívat se na ni jako na cizí. Přemýšlela, jestli by si jí všimla, kdyby ji neznala, co by si o ní myslela, jestli by jí byla sympatická. Než si na ty otázky dokázala odpovědět, Justýna se pohnula z hloučku lidí a dala se do tance. Xénie chvíli doufala, že jí šálí zrak. Ale nešálil. Justýna tančila s Osobou! Divoce a nemravně. Její dcera tancovala tak, jak by Xénie neuměla ani ve stavu nejtěžší opilosti.

Dala se na ústup. Zdrhla před tím. Nechce to. Prchla před Justýnou, svojí hodnou malou holčičkou. Nechala ji běsnit uprostřed ulice s cizí ženskou. Chvíli se uklidňovala chůzí.

Když se pak sešly u obchodu, Xénie dělala jakoby nic. Justýna přišla skoro včas a tvářila se jako nevinost sama. Bylo jí čtrnáct.

Tahle dcera měřila sto šedesát dva centimetrů, byla tedy o šest centimetrů menší než Xénie a o dvanáct centimetrů menší než Kristýna, která byla o šest centimetrů vyšší než Xénie. Geny mají neuvěřitelnou fantazii. Když byla Xénie s Justýnou těhotná, přibraly spolu jen šest kilo a když ji poprvé uviděla, lekla se, že Justýna není její, než si vzpomněla, že matka je vždycky jistá. Justýna přišla na svět s černým hárem a už tehdy byla malilinká a celá se třásla. Možná se bála své maminky, ale to neměla proč, protože Xénie je vtělená láska mateřská. A dál za tou láskou, tam že je ďábel a džungle a úmysly kukaččí, o tom nikomu nevypráví. Proč také?

Přestože Xénie čtyři roky měřila dceru doma u zdi, bylo jasné, že Justýna zůstane její malou holčičkou navždy. Tahle dcera měla číslo oblečků o jedno menší než Xénie. Takže jediné, co zůstalo v tuto chvíli stejné, byla Xénie třímající třináct ramínek se šaty bleďá jako stěna, o niž se opírala.

„Tak co?“ hlesla bezkrevnými rty.

„Tak nic,“ objevila se za oponou Justýna.

Tahle dcera o sobě nikdy neříkala, že vypadá jako debil. Měla v sobě lad a sklad jako varhany. Možná proto byla muzikální. Justýna si zpívala i v těch nejstresovějších situacích, třeba když jí hrozilo, že jí ujede vlak na pěveckou soutěž. Justýna si zazpívala a dosáhla nejenom toho, že vlak měl zpoždění, ale i toho, že vyhrála. Xénie to párkrát po ní zkoušela, ale nepomohlo to, zvorala vždycky všechno a následky se dostavily tvrdé a nesmlouvavé.

Možná Justýnina vyrovnanost nesouvisela s hud-

bou, napadalo ji někdy. Možná jen Justýna není po ní, po Xénii. Jenomže Justýna nebyla ani po Miláčkovi. Po kom tedy je, ptávala se Xénie někdy sama sebe. Možná nejenom otec, ale i matka je nejistá. Možná jí obě dcery přinesla do hnízda kukačka.

„Šijou ty šaty nějak špatně, nezdá se ti?“ usmívala se Justýna.

Měla proč. Věděla dobře, čeho tím dosáhne.

„Dojdu ti pro ty pruhovaný, chceš, Justýnko?“ pravila Xénie snaživě.

„To budeš moc hodná, mami,“ Justýna jí věnovala úsměv ještě širší než sestra. Xénie by jej nazvala ladným a skladným.

Obě její dcery byly úplně stejné, jedna hnědovlasá, jedna blondátá, jedna malá, jedna velká, obě byly po kukačce. A byly po ní úžasné.

A tak i Justýna byla v pruhovaných šatech k sežrání.

Justýna líbla matku za ucho a zmizela jí z dohledu jak mořská pěna. Nevadí. Xénie už stejně musela běžet. Konečně přišla řada na ni. Netouží po šatech. Chtěla hory romantiky a krvavých bifteků. Xénie se stane upírkou, co žere Miláčka. Kuku, znělo jí v hlavě a nemohla se té melodii zbavit.

Kukaččí matka je dobrá matka. Možná nejlepší. Roztrousí děti po hnízdech usedlejších samiček, aby je vypiplaly. Je zodpovědná pouze ke kukání. Xéniiny děti už byly vypiplané. Xénie mívala urputný pocit, že to nejlepší, co by pro ně měla udělat, je zmizet z jejich života. Odletět. Umřít. O Xénii se pokoušel ďábel. Pokoušel se o ni tanec. ÚÁÍÍÍ.

Dneska jsem se měla
Jak zvon na kostele
Chvěla jsem se celá
Velkou touhou v těle
Jak když mlýnek mele
Jak když žena vyje
Jak když pečou sele

Dneska jsem se měla
Celá jsem se chvěla
Není na to lék
Přišel úplněk

Když vstoupila do Miláckovy kanceláře, našla tam jen jeho kolegu. Trochu se jí lekl.

„Kde je Petr?“ zeptala se.

„Petr? Jo aha, Petr...“ snažil se získat čas.

„Můj muž,“ vysvětlila pro případ, že by došlo k mýlce.

„No, já nevím, teď někam zmizel. Říkal, že se hned vrátí, chvílku si tu sedni.“

Nesedla si. Na Miláckově stole spatřila obrovskou kytici převázanou mašlí s nápisem *Valentýn – svátek zamilovaných*. Pocítila dojetí. Jenomže pak spatřila tu druhou kytku. Obrovskou a převázanou mašlí s nápisem *Valentýn – svátek zamilovaných*. Že by jí Miláček koupil dvě? Dojetí se nezvětšovalo, právě naopak. Musela vyjít ven na chodbu. Musela chvílku zhluboka dýchat. Vzpomněla si na Justýnu a zanotovala Kuku třikrát za sebou. Kupodivu to zabralo.

„Řekni mu, že na něj čekám dole v kavárně.“

Čekala pět minut, deset, dvacet. Kávu měli dobrou, o to nic. I noviny si přečetla, ale dozvěděla se z nich jen, že v Praze se krade, že má být opatrná a nikomu

neotvírat. *Falešná příbuzná* se jmenoval článek. Psali v něm, že po městě chodí zlodějka, která zazvoní lidem u dveří a vydává se za jejich příbuznou. Většinou jim namluví, že se jí rozbilo auto, mámí z nich peníze, jak jinak. Lidé jsou hloupí, pomyslela si Xénie.

Zvedla se a vyjela výtahem nahoru do Miláčkovy kanceláře. Teď už chyběl nejen Miláček, ale i jedna kytky. Jen kolega stále zůstával na svém místě.

„On už tu byl?“ vyjela na něj.

Zatvářil se překvapeně.

„Nestavil se pro tebe?“

„Kam jel?“ dala mu najevo, že ptát se bude ona.

„Co ti mám povídat?“ pohlédl na ni zoufale.

Xénie vykročila k Miláčkovu stolu. Ležel na něm jeho diář, otevřený na stránce, kde stálo v rychlosti naškrábáno – *Julie Černá, Osudová 9*. Vzpomněla si na článek z novin.

Ještě netušila, že černá se stane barvou její duše. Že je to barva jezinek a bludiček.

Řítíla se Osudovou ulicí, u huby pěnu a v zádech jí syčel had. Brzy ji dostihne a sevře ve svém náručí.

Byl to ten had, co v ní vyje na měsíc. I měsíc bývá černý, když tahá Xénii z postele, nutí ji chodit po římsách, vylézat na střechy a do nejvyšších korun stromů. A křičet jako teď v pokojné ulici. Ten had je žravý, prahnoucí, na věky věkův hladový. Ten had je žena a žere děti. Je to kukačka a Velká Milenka, ze všech největší. Ten had je Všeckovědění. Ženská voda H_3O , plodová voda bez mimina, požár v Xénii, vlny do nebe, co ji vyzdvihnou a topí. Xéniiiny černé sny, černý strach i černá odvaha. Černá ženská v ní.

Černá stálo jasně napsáno na zvonku. Černá je žena, se kterou má dohromady Miláčka. Žena, se kterou je příbuzná. Žena, kterou nenávidí. Zazvonila.

„Kdo je?“ ozval se dívčí hlas.

„Tady Černá,“ řekla Xénie.

„Tak se jmenuju já,“ namítlta ta nahoře.

„Jsem vaše příbuzná.“

„Děláte si legraci?“

„Ani trochu. Potřebuju s vámi nutně mluvit.“

Hlas nahoře zaváhal, Xénie to zřetelně slyšela v domácím telefonu.

„Pojďte nahoru. Zabzučím vám.“

Otevřela jí nádherná slečna Černá. Hned pozvala Xénii dál. Sedla si s ní do mladistvě barevné kuchyně. Vypadala přesně tak, jak si ji Xénie představovala. Určitě jí nevadilo, když na ni šmatá kosmetička. Ani když na ni šmatá Miláček. To druhé jí nejspíš bylo vyloženě příjemné.

Xénie se rozhlížela. Miláček nikde. Nepopletla to nějak? Zatočila se jí hlava. Myslela, že jí otevře dívka v erotickém prádle nebo bez a že hned za ní spatří ztopořeného Miláčka. Ale nic takového se nedělo. Xénie blázní. Teď musí slečnu Černou okrást, nebo co má vlastně dělat? Najednou zlodějku z novin hluboce chápala. Ta zvláštní blízkost cizí domácnosti. Jako by tu na chvíli žila. Najednou jí ta kuchyně připadala tak domácká. Možná právě od téhle chvíle Xénie tušila, že jednou se bude smažit sama v ohni, že se stane emigrantem ze všech kuchyní. Ještě chvíli si tu chtěla posedět. Jako by mohla obléct cizí kůži. Hadí, nepadlo jí, ale hned se okřikla.

„Jsem z Olomouce,“ střelila od boku. Byla rozená podvodnice.

„Od tety Ludmily?“

„Ano, jsem její dcera. Jela jsem do Prahy k doktorovi. Kikslo mi auto. Víte, nikoho tu neznám.“

„Chápu. Kolik potřebujete?“

„Tři tisíce,“ řekla Xénie upejpavě a Julie jí hned podávala peníze.

„Vrátíte mi to, až přijedu.“

Xénie zrozpačitěla. Už už natahovala ruku, že peníze Julii vrátí, že se spletla, že takhle hodná holka se určitě nemůže tahat s jejím manželem, když vtom do místnosti vstoupil Miláček. Xénie strčila pohotově bankovky do kapsy a usmála se na něj. Stál tam jako opařený.

„To je moje...“ Julie chvíli přemýšlela, jak ji představit.

„Sestřenice,“ napověděla jí Xénie a z plných plic zařvala: „Krásnýho Valentina!“

Ze schodů pádila, jako kdyby byla někomu něco ukradla.

A přitom to byla ona, kdo právě přišel o všechno.

Pekelec
Není klec
Začátek
Prales
Elce pelce do pekelce

Pekelec
Je ranec
Na bolest
Nebesa
Kdo tam chce a kdo tam nechce

Slovo bolest je z tance nepřeložitelné. Tančí se jako TÁÁÁKUZÚÚÚ, skokem, v němž kroky pláčou a tělo se změní v meluzínu.

Xénie přišla domů první ze všech. Musí toho tolik stihnout. Toaletní papír však tentokrát nekoupila. Pořídila si místo něj provaz. A skobu. S Miláčkovou vrtačkou už byla docela dobře sžitá. S myšlenkou na smrt méně. Ale ona přece nechce umřít. Právě naopak. Chce, aby se všechno spravilo. Miláčkovou vrtačkou, co dokáže divy. Sebevražda zabírá. Nechce být rozvedená, fuj, to je nejhnusnější slovo, jaké zná. Nechce být sama, nezvládne to. Je maličká, drobná Xénie, nutně potřebuje, aby se o ni někdo staral.

Co když se jí ta sebevražda povede? Určitě ne. Kopne do židle přesně vteřinu po té, co v zámku zarachotí Miláčkův klíč. To nejde poplést. Miláček se lekne. Aby neomdlel, napadlo ji, ale hned tu myšlenku zaplašila. Miláček začne jednat. Zachrání ji a pak na všechno zapomenou. Zůstane s ní. Neviděla žádnou Julii. Neukradla žádné peníze. Xénie je slušná ženská, matka od dětí. A také nebyl žádný Valentin, takový blbý svátek!

Ale co když zarachotí klíč a Miláček nevejde, co když ji přehlédne nebo odsune rukou jako příliš teatrální oponu. Nebo co když už Miláček nikdy nepřijde?

Tak Xénie umře. Představila si, jaké by to bylo. Žádné toaletňáky, plastové lahve, kadeřnice ani fit centra. Nic. Klid a mír. Žádný Miláček, jen peklo. Celé jenom pro ni, pro Xénii. Nemuselo by to být špatné. Možná by toho všeho mohla dosáhnout i bez mučednické smrti, napadlo ji alibisticky.

Ale hned se vzpamatovala. Co by neudělala pro záchranu rodiny. Harmonického manželství, v němž šťastně tahá Dobré vody a Miláček jí trochu zahybá. Co by mohla chtít víc? Nic. Jiná odpověď neexistu-

je. Sama by zahynula. Když se na to podívá zcela racionálně, může teď začít plánovat svou cestu. Nebo začít psát knihu. Nebo číst v mapách. Může cokoli. Měla by být vděčná osudu, že seslal Miláčkovi Julii. Ve skutečnosti ji seslal Xénii. Zatímco Julie se věnuje jejímu muži, ona se může věnovat sama sobě, svému duchovnímu růstu, jak by řekl psychoterapeut, kterého ale Xénie nepotřebuje. Dokáže si poradit sama.

Jenomže pak ji napadlo něco strašného – co když o žádnou Julii nejde? Co když Miláčka touží opustit jen tak a potřebuje k tomu vhodnou záminku, neboli vhodnou milenkou? Jak by mu jinak vysvětlila, že ona, jeho tichá Xénie, co všechno radostně složila na oltář rodiny, najednou rodinu rozbíjí?

Zazvonil zvonek. Vzpamatovala se. Upravila si vlasy a provaz zakopla pod stůl. Vykročila k domovnímu telefonu.

„Ty nemáš klíče, Justýno?“

„Pustíte mě nahoru?“ řekl neznámý hlas.

„Kdo jste?“ zpozorněla.

„Jmenuju se Bermanová.“

Váhala, jestli má vůbec odpovídat.

„Ale tak se přece jmenuju já,“ řekla po chvíli.

„Jsem vaše příbuzná.“

Xénie stiskla tlačítko bzučáku.

Vůbec se nedivila, že přišla. Osoba, co tancovala s její dcerou. Xénie se už nedivila vůbec ničemu.

„Posadte se,“ vybídla ji málem přátelsky. „Nejspíš se vám rozbilo auto, že.“

Osoba teď vypadala jinak než na ulici. Působila mnohem zpustleji, zlověstněji. Ale možná to bylo proto, že seděla v Xéniiině slušné domácnosti. Vypadala špinavě, odrbaně, vypadala jako coura. Přišla si

pro Xénii, to bylo jasné. Odnese ji do pekla nebo kam vlastně. Hurá, vkrádalo se jí na mysl.

„Ve skutečnosti to chceš ty sama,“ pronesla tiše Osoba.

„Nechápu, o čem mluvíte.“

„Ale chápeš. Moc dobře. Nechceš si dělat problémy. Máš strach. Dneska nejsou potíže v módě. Je taková šťastná doba. Spokojenost je náš bůh. Všichni jsme srabi. TÁÁÁKUZÚÚÚ.“

„Bohužel vám nerozumím. Nechtěla jste spíš mluvit o tom rodokmenu? Potřebujete přece peníze.“

„Hlavně nic neriskovat, žít spořádaně, že ano. Ale spoň zdánlivě.“

„Víte co, dejte mi pokoj. Kolik potřebujete na to auto?“ Xénie vstala a šla pro peněženku.

„Tak tři tisíce,“ řekla Osoba.

Xénie jí odevzdala Juliiny bankovky. Nechápala, proč to dělá, a ani o tom nepřemýšlela. Osoba po penězích chňapla. Byla to úplně normální zlodějka, ulevilo se jí. Jen trochu pomatená.

Ale k odchodu se Osoba pořád neměla. Přimhouřila oči a změřila si Xénii od hlavy k patě.

Šmátla do kapsy a vylovila z ní jablko. Položila ho na stůl a konečně vypadla.

Xénie se svalila do křesla. Musí se vzpamatovat. Z demonstrační sebevraždy nebude nic. Už to nedokáže. Jako by ji Osoba vysála. Vzala do ruky jablko a ucukla.

Na dlani se jí proměnilo v hada. V hada zauzlovaného na kličku. Uštknul ji. Uvědomila si, že ji to současně bolí i těší. TÁÁÁKUZÚÚÚ napadlo ji. Bůhví proč. To bylo poslední, co si pamatovala.

Stála v plameni. Hořela a v chvějivém prostoru nad špičkami ohně zřetelně viděla stránky knihy. Mohla

v ní číst. Mohla v ní listovat. Pálilo to a bylo to neskonale příjemné. Jako nad plamenem rozkoše, jako na vrcholku žáru, na vrcholku hory, která svítí. Xénie hořela. Křičela, ale nevydala hlásku.

Tancuj se mnou, četla. Povedu tě, neměj strach. Jmenuju se Lilit, dobře mě znáš. Jsem všecho, co jsi zapoměla. Jsem jako ty a jsem tvým opakem. Jsem tvoje džungle a tvoje kniha. Tvoje paměť, tvoje ženskost i sen. Tvoje skutečnost. Tvý druhý já, co ti řekli, že není. Otevři mi, pusť mě k sobě. Znáám odpověď na všechny tvoje otázky. Odpovídám otázkama. Možná to ještě nevíš, ale pořád se ptáš na to samý. Co je to láska, ptáš se furt dokola, od narození do smrti. A přitom tak dobře víš, že láska je červená, zelená, měkká, tvrdá, žlutá a oranžová. Sladká a nesladká a krabatí pusu. Láska je šáva. Uštknutí. Láska je hlavní. Teče po tobě. Pozor, pokecáš se.

Nedávej si pozor. Pokecej se, potřísni, znesvěť se, shoř. Ententýky, dva špalíky, elce pelce do pekelce, nebe, peklo, ráj. Mé jméno je Lilit a dobře mě znáš. Vzpomeň si. Zapoměla jsi kroky, ale vzpomeneš si. Vzpomeň na oheň, uštknutí, co léčí omámením, vzpomeneš si sebe. Lilit jméno tvý.

Jaká Lilit? Co je to za nesmysly? Xénie se probírala. Promnula si oči a na hlavu si dala studený obklad. Měla kocovinu, ale nepila přece žádný alkohol. Vzala jablko a vyhodila ho do koše. S úlevou zavřela víko.

A najednou věděla, co udělá se svým manželstvím. Se životem. Neskončí to. Začne. Xénie se rozhodla. Přišlo to jako rána z čistého nebe.

Vím že ve mně je
Had
A že se směje
Rád

Ve mně se svíjí
Had
Klubíčko zmijí
Můj volný pád

Uštknutí v tanci syčí neslyšně a bez hlásky. Snad by bylo možné ho přeložit jako otočku dokola bez konce, jako kulatost. Kulatost se v tanci řekne LABRALÁÁADABÍÍÍ a má mnoho významů.

Xéniin rozvod připomínal bezbolestnou vrtačku. Také pištěl a také se při něm člověk cítil potupen a pošpiněn v bělostné ordinaci. Miláček jí v soudní síni pomohl z kabátu a oba vypadali nesmírně seriózně. Usmáli se na sebe smutně a byli rozvedeni. Xénie propadla na chvíli zvláštnímu pocitu, že to není pravda. Příštích několik měsíců trpěla bolestí od propoknutého srdce, rozmláceného na padrť. Vypadala jako smrt, nemohla jíst, ani spát, ani mluvit. Po nocích jezdila autem dvě stě kilometrů dopředu a dvě stě kilometrů dozadu a pořád dokola si za jízdy pouštěla Cohenovu písničku I am Your Man.

If you want a lover, I'll do anything you ask me to,
If you want another kind of love, I'll wear a mask for you,
If you want a partner, take my hand, or
If you want to strike me down in anger, here I stand, I'am your man.

Pro slzy neviděla, ale bohužel se nikde nevysekala.

Po nějaké době se její kamarádka a kolegyně Saša rozhodla, že zasáhne. Saša v televizi režírovala onen

zábavný pořad *Ty jo show*, který Xénie psala a který ji zachraňoval od toho, aby shnila ve svém pyžamu. Možná proto Xénie *Ty jo show* upřímně nenáviděla.

„Vzpamatuj se,“ pravila Saša. „Kašli na něj,“ dodala s podobným šklebem v obličeji, jaký Xénie znala od své starší dcery.

Saša byla mladá, alespoň oproti Xénii, a tak v sobě měla spoustu sil a odvahy. Měla život na háku, jak říkala Kristýna. Xénie rozhodně na háku neměla vůbec nic, naopak by se o ní dalo říct, že byla docela slušně vykolejená.

Saše se jí zželelo.

„Nechceš jít se mnou do sauny?“ navrhla.

„Do sauny? Chodí tam hodně lidí?“

Jak už bylo řečeno, Xénie měla hrůzu z většího množství potících se lidí. V těchto měsících měla hrůzu ze všeho.

„Byla bych tam jenom já,“ povzbudivě se usmála Saša.

„Ty máš saunu?“

„Vůbec ne. Mám jen předplacenou permici do Energyklubu. Můžu jít do sauny a vzít si s sebou jednu osobu,“ rozesmála se. „To jsou věci, vid', Jelimane.“

Takhle jí říkala Saša. Zásadně s ní mluvila jako se svým Jelimánkem, mašličkou a ňuňánkem. Kdy si Miláček vyslechl jeden jejich telefonní hovor a začal strašlivě žárlit. Neměl proč, Saša nebyla lesbická, a navíc tak nemluvila jenom s Xénií, ale se všemi svými kamarádkami. „Musíme bejt na sebe něžný, nikdo jinej to za nás neudělá,“ říkávala.

„Co je to Energyklub?“ zeptala se Xénie podezíravě, obávala se, že by mohlo jít o maskované fitcentrum.

„Tak jdeš, nebo ne?“ neodpověděla jí Saša.

„Tak jo.“

Energyklub si Xénie představila jako místnost, kterou vede dlouhá hadice, na jejímž konci stojí fronta původně nešťastných, vzápětí šťastných žen s dokoraň otevřenou pusou, což nevypadá zrovna vábně. Ale jinak to nejde, ústy se do nich lije z hadice nová energie, možná i tony štěstí ve spreji s jahodovou příchutí.

Xénii se tam ani trochu nechtělo. Měla z podobných zařízení hrůzu. Ale po rozvodu nikam nechodila a připadala si opuštěná, využitá, zneužitá, zhrzená a zprzněná – ne to vlastně bohužel ne. Neuposkrvněná si připadala. Pod Sašiným nátlakem se donutila shodit pyžamo a vyrazit směrem k jahodové vůni.

Energyklub by okamžitě přejmenovala na dům pro nezprzněné dámy, ale to by tam asi nikdo nechodil. S fitcentrem opravdu nemělo nic společného, všude ležely barevné polštáře a vlály barevné šátky. A podávaly se barevné čaje, zelený a modrý a oranžový v nepálených konvicích. Ano, Xénie se poslední dobou několikrát přistihla, že k takovým věcem tíhne, že zoufale hledá, kde se stát klubíčkem, kde se stulit a dostat odpovědi na všechny otázky typu: Bude mě ještě mít někdy někdo rád? A kdy? A co je to štěstí? A kde ho najdu? A co je to láska? Existuje? A kde?

Tady! Volal Energyklub a všude na stěnách visely papírová slunce a lampiony. Možná by se tu dobře viselo i Xénii, ostatně ten provaz pořád někde má.

Saša už na ni čekala. Byla milá a zářivá jako vždycky. Políbila Xénii a vykřikovala, že je její sluníčko, mašlička a ňuňánek, a pak už se jen spolu zavřely do sauny, která byla stvořena jen pro ně. Aby se mohly stát mašličkou a ňuňánkem. Měly tam k tomu lehátka, sprchu a bleděmodrý čaj. Hadice Xénii trochu chyběla.

„Říkala jsem si, že tě někam musím vytáhnout, připadáš mi jako mátoha,“ Saša si dřela kůži velikým kartáčem. „Vidíš, stárnu,“ upozornila Xénii a cosi jí na svém těle ukazovala.

„Co je to?“

„Červená tečka.“

„Aha.“

„Bude jich pořád víc. A vrásek a špeků. Teda těch ty moc nemáš.“

Známa písnička. Xénie je drobná, a tím pádem jemná. Vzbuzuje u lidí potřebu, aby ji chránili. Co si přát víc? Snad jen aby nebyla tak v prdeli.

„Špeky sice nemám, ale k ničemu mi to není. Podívej, jak jsem dopadla.“

Saša se zamyslela.

„Skvěle! Co ti chybí? Máš velký děti, žádnýho chlapa.“

„No právě.“

„Co víc si přát? Chlapi jsou na nic. Nerozuměj světu. Třeba teď, kdyby nás nějaký viděl, víš co by si pomyslel?“ zeptala se Saša.

„Netuším.“

„Že po tobě vyjedu. Chlapi si vždycky myslí, že když jsou spolu dvě holky nahatý, že jsou nutně lesbický.“

„To by mě nenapadlo.“

„Protože neznáš chlapy,“ odtušila Saša krutou pravdu.

Xénie o tom zkusila chvíli přemýšlet, aby se neupekla. Vždycky se z nějakého důvodu bála víc kamarádit s ženami. Někdo jí v dětství nabulíkoval, že ty nejsprávnější holky kamarádí s klukama. Tak se kamarádila s klukama. Aby byla ta nejsprávnější ze všech. Skoro se jí to podařilo.

„Poslední dobou vypadáš jak mátoha, Jelimane,“ řekla jí Saša, když absolvovaly ledovou sprchu a mohly ulehnout na lehátko. Xénii začínalo být konečně příjemně, ale ta věta jí to trochu pokazila.

„Vzala jsem tě sem hlavně proto, abych ti vysvětlila, že máš život teprve před sebou,“ pravila Saša potutelně.

„To myslíš vážně? Můj život skončil. Ty ho máš před sebou! Jsi přece šťastná s tím režisérem.“

„Včera jsme se rozešli. Pořád mluvil o tom, že si chce založit rodinu.“

„To bys možná měla. Je ti třiatřicet.“

„Jak - měla? Co je to za hovadiny? Já nechci děti. Nikdy.“

„Proč?“

„Rodičovství je sobecký. Třeba bych chtěla, aby byly po mně. Nebo bych od nich něco očekávala. Dobré výkony, samý jedničky, červené diplom, co já vím.“

„To je přece správný od dětí něco očekávat.“

„Mně se nechce. Jsem na to moc pohodlná. Radši se tady rozvalím. Není to lepší než někoho vychovávat? A navíc ve spořádané rodině? Spořádaná rodina je hnus.“

„Proč myslíš?“

„Protože neexistuje.“

Xénie si nakrémovala celé tělo výživným krémem a chvíli se pozorovala. Je hezká. Jenomže ji to netěší. Pohládila se po břicho. Bylo to příjemné. Pohládila se znovu. Měla by na sebe víc dbát. Měla by se mít ráda. Jak říkala Saša, nikdo jiný to za ni neudělá. Saša toho vůbec dost namluvila. Také teď mlela a mlela neuvěřitelnou rychlostí.

„Většina lidí žije v tlupě, akorát o tom nevědí. Vět-

šina manželství není párových. Žijí v něm pospolu milenci, milenky, manželé, manželky. Ale je to tajný. Jako kniha Lilit.“

Xénii se sevřelo hrdlo.

„Kdo je to Lilit, ty to víš?“ zašeptala.

„Tajná ženská. První žena Adamova, co ji měl před Evou. Vlastně je to první rozvedená ženská na světě. Byla vyloučená z bible.“

„Nikdy jsem o ní neslyšela,“ zalhala Xénie. Snažila se nedávat najevo své rozrušení.

„Lilit zlobila. A tak ji vyrazili. Pak z ní udělali strašidlo pro počestný holky. Zlou milenkou.“

„Jak o ní víš?“

„Nedávno jsem naladila v autě nějakou rozhlasovou stanici a tam o ní mluvili. Víckrát jsem tu frekvenci nechytla. Říkali, že podle jakýhosi proroctví se v tomhle roce na několika místech na světě objeví nad plamenem stránky textu ze zakázaných částí bible, kde se vypráví o nezkrotný, divoký, magický ženě jménem Lilit.“

Xénie polkla.

„Na jakých místech na světě?“

„To je na tom právě to zajímavý – prej i v Praze. Nejdřív teda v nějaký chudý vesničke. Objeví se v podobě nakažlivý nemoci, co léčí. A roznášet ji má jakási žena-hádanka či co. Vědci se tím prý odmítli seriózně zabývat, protože ten text vždycky přečetla nějaká šílená ženská. A údajně zase zmizel.“

„Šílená?“ hlesla Xénie.

„To říkaj vědci. Nicméně potvrdili, že o této části bible existujou zmínky. Příběh o Lilit byl původně starou hebrejskou legendou, tvořila součást Starého zákona. Mýtus o Lilit byl pozděj z bible vyřazený. Ale existujou o něm zmínky. Lilit je symbolem sexu, je pa-

tronkou všech příšernejch ženskejch. Bůh ji proklel, vyrazil z ráje. Černá Luna se jí taky říká. Tvoří ji jeden pomyslej bod na oběžný dráze Měsíce kolem Země. Podle astrologů hraje Černá Luna neboli Lilit obrovskou roli při našem narození a smrti. Její postavení v horoskopu ovlivňuje sex a lásku. Hrozně mě to zaujalo. Začala jsem si o Lilit shánět nějaký materiály, pár jich existuje. Lilit je něco jako temný ženství, zakázaná stránka ženský duše. Představuje ženský vnímání světa, který bylo zatracený, zničený, utajený. To je, co?“

„Zní to zajímavě,“ prohodila Xénie a drhla se soustředěně kartáčem, až jí kůže zrudla.

„V tom rádiu četli dokonce nějaký proroctví, podle kterýho se Lilit jednou vrátí.“

„Předpokládám, že uvedli přesný datum i hodinu,“ řekla Xénie ironicky.

„Ne. Řekli jen, že spolu s Lilit se vrátí porozumění mezi ženami i muži. Že tehdy v ráji došlo k nějakýmu omylu. Pochopila jsem to tak, že se Lilit vrátí, až ji ženy přijmou zpátky. Až si milenky a manželky porozuměj. Že jediný, co jim v tom brání, je chlap. Neměly by si škodit. Řekla bych, že se tě to docela týká, Jelimane.“

„Nevím, proč bych se měla kamarádit s milenkou svýho bejvalýho. Docela mi ublížila.“

„Nebyl to spíš on?“

„Ne. Svedla ho. Nenávidím ji.“

„To přesně chtěli ti, kdo zakázali Lilit.“

„Taky někomu vezmu manžela. To je jediná možnost.“

„To určitě ne, Jelimane. Možností je vždycky víc. Jde se pařit.“

Saša se zvedla ze svého lehátka a otevřela dveře ze světlého dřeva vedoucí do sauny.

Xénie si lehla na lavici, dýchala vonné páry a snila o tom, jak někomu rozbije manželství. Když to dokázala Julie, tak to ona zvládne taky. Je to jako hra na babu, teď jí má ten, pak zas onen. Bude legrace. Saša se mylí. Je ještě moc mladá. Neví, o čem je život. Že je o hajzlpapíru.

Za zlatýho deště
Říkám Ještě
Ještě mě chvíli chtěj

Den dva a pak
Trefí mě šlak
Čaroděj Dobroděj
Ve zlatém dešti
Štěstí mi věští

Xénie se sešla s Miláčkovým kolegou. Jmenoval se Matěj. Sešli se tajně, aby Miláček nevěděl. Xénie za ním šla vyzvídat. Potřebovala spoustu informací. Šlo jí o Julii.

Myslela na ni ve dne v noci. Stávala se z toho posedlost. V souvislosti s ní si kladla ty nejhoupější otázky. O co je Julie lepší než ona? Proč Miláček kvůli ní prohodil Xénii oknem, mrštil přes palubu? Kvůli Julii. Co je to za ženskou? Co dokáže ona, dokáže Xénie také. Stane se Julií.

Matěj jí vyžvanil všechno. S Julií to Miláček táhl rok. A že Julie je docela sympatická holka, ale Xénii nesahá ani po kolena. Pracuje v realitní kanceláři. Jako makléřka. Pomáhá lidem získat dobré bydlo. Kdyby Xénie chtěla dům, může se na ni obrátit.

Ano, to je ono, zaradovala se v duchu Xénie. Dům je dobrá záminka. Dům na samotě, celý porostlý psím vínem. Nebo divokými růžemi? Xénie nutně potřebuje dům. Dům s velkými okny vedoucími do zahrady. Xénie nikdy nebude sekat trávu. Xénie se bude v trávě válet a hýkat blahem. Skákat a řvát a chrochtat jako zvíře. Jako svoje zvíře. Celá zmáčená rosou se zavře v domě na sto let, nepustí dovnitř ani své děti, ani svého anděla, a napíše knihu. Geniální knihu. Xénie se stane géniuskou. Proč vlastně slovo génius nemá ženský rod?

Matěj dal Xénii i adresu realitní kanceláře, kde Julie pracovala. Vydala se tam hned, aniž by věděla, jak se k Julii dostane.

Chodila po chodníku před domem, ve kterém se nalézala kancelář, sem a tam. Chtěla si prošlápnout terén, skamarádit se s dlažebními kostkami, oblomit je a získat na svou stranu. Právě se vydala na válečnou stezku. Ale tváří v tvář ceduli s nápisem *Realitní kancelář Kentaur* ji opouštěly síly. Nemá na to. Nemá na nic. Nemá na život osamělé paní středního věku se dvěma dcerami. Co když se dají na drogy? Co když se dá na drogy ona? Co když je jen malou ubohou Xénií, co každý večer polkne prášek na spaní, aby mohla druhý den zas žít?

Chce mít manžela. Manžel je řešení, zeď porostlá psím vínem. Možná je ve skutečnosti manžel tím domem pro géniusku. Za jeho zády lze dosáhnout hvězd. Jenomže Xénie je sama a odjakživa málo váží.

Prohlídla si fasádu realitní kanceláře Kentaur. Stála před historickými vraty, stačilo vzít za železnou kliku. Je to její klika, její štěstí. Copak si opravdu nedokáže něco vymyslet a vstoupit dovnitř? Co když na ni Julie zavolá policajty? Ukradla jí tři tisíce. Xénie by

zas oznámila policistům, že Julie jí ukradla manžela. Požadovala by jeho návrat. Nebo náhradu. Nebo Juliinu popravu.

Ne, nemůže ji potkat. Chce se jen o ní všechno dozvědět, číslo bot a podprsenky, musí vědět, kdy jí narostly první zuby a kdy přišla o panenství. Jakou prodělala operaci, očkování, celou její zdravotní kartu Xénie nutně potřebuje.

„Hledáte někoho?“

Xénie si uvědomila, že už hodnou chvíli stojí před zvonky, kouká a odhodlává se.

„Ne... ani ne,“ vykoktala.

„Ani? Znamená to, že trochu ano?“

„Vlastně ano... teda...“ zoufale mu pohlédla do očí.

Stál před ní chlap jak hora. Přesně ten, co ho člověk jednou potká a všechno se ocitne vzhůru nohama. Ten, co ho člověk jednou potká a bezmezně v něj uvěří. Uvěří mu všechny oči a všechna slova. Byl to Xéiniin chlap. A určitě to věděl. Takové věci se semelou párkrát za život, ale semelou se. Člověk to pozná a ten druhý také. Je to, jako když se země otevře, je to jak lavina, třaskavina. Jde jenom o to, všeho v tu chvíli zanechat, nemyslet a jít. A to se s přibývajícím věkem stává stále těžším. Xénie nevěděla, jestli to dokáže. Pokoušely se o ni mdloby a had, co se v ní svíjí.

„Nehledáte naši kancelář?“ napověděl jí.

„Ano, to je ono. Hledám realitní kancelář Kentaur.“

„Viděl jsem vás tu už asi před půl hodinou. Také jste nezazvonila. Možná chcete probrat svou záležitost individuálně,“ napovídal pořád víc.

„Ano, individuálně,“ nemohla než souhlasit.

„Můžeme zajít do kavárny. Je nedaleko.“

Jak nádherně všechno pochopil! V kavárně snad Julii nepotkají. Alespoň ne dneska, při troše štěstí. Při

troše štěstí z něj všechno vytáhne. Při troše štěstí se stane jeho milenkou.

Sedli si do kavárny. Dívali se na sebe přes stůl a Xénie měla dojem, že ho zná odjakživa. Bude se jí mu dobře lhát, působil naprosto bezpečně, objednal jí cappuccino a díval se jí do očí. Do levého víc, což bylo nebezpečné. Levé vedlo do srdce.

„Chci koupit dům,“ špitla.

„Jak velký. A kde?“

„Je mi jedno, kde. Nemusí být blízko u Prahy, čím dál, tím líp. Chci, aby byl velký. Aby se tam všichni vešli.“

„Kdo všichni?“

Ta otázka nezněla jen profesionálně. Chtěl slyšet, že má velkou rodinu, manželka a všechny tetičky, jako správná dáma. Že je s ní všechno, jak má být, že není nebezpečná, vyhozená z klubu slušných lidí. Proč mu tu jistotu nedopřát?

„Můj manžel. A všichni naši společní kamarádi, až přijedou. Ale jinak tam budeme jen my dva. Chci, aby měl klid. A čerstvý vzduch.“

„Můžu se zeptat, čím je pan manžel?“

„Píše knihy,“ napadlo Xénii.

Zalovil zoufale v paměti. Nevypadá jako barbar, že ho nezná? Přeslechl jméno. Xénie si ho tedy vymyslela. Novotný, Břetislav. Nic si pod tím slovem nevybavil. Omlouval se. Poslední dobou vůbec nečte. Pořád jen objíždí nějaké domy, jedná s bankami, sepisuje smlouvy, co může ještě číst. Radši si doma sedne do křesla a sní. Ne o domech jako většina lidí. Domy nesnáší, celé dny nemluví o ničem jiném. Sní o tom, že jednou půjde pěšky kolem světa. Sám.

Oba dva byli ve věku, kdy ve svých snech vystupovali jen oni sami. Oba byli ve věku, kdy snili o tom,

že jim dají všichni pokoj. A že si pak navždy zmizí v džungli.

„A jak se jmenujete vy?“ zeptal se rovnou.

„Lilit,“ vypadlo z ní, aniž by věděla proč. „Lilit Novotná.“

„To je hezké jméno.“

„Myslíte?“

Jen tak to plácnul. To se přece říká. Když člověk chce říct něco úplně jiného. Jméno Lilit se mu nelíbilo. Bylo mu protivné. Možná proto, že ho nikdy neslyšel.

„A jak se jmenujete vy?“

„František.“

„A dál?“

„Je to tak důležité?“

Ne, jeho příjmení nehrálo žádnou roli. Xénie po něm chtěla něco jiného než příjmení. Potřebovala informace. A jeho. Nezajímal ji dům, ale Julie. Bojovně postupovala vpřed. Stával se z ní jiný člověk. Jmenuje se Lilit.

„Musel jste si o mně myslet, že jsem blázen, jak jsem tam před tím domem tak postávala.“

„To ne. Ale pravda je, že lidi jsou různý. U jedné mé kolegyně byla ženská, která se vydávala za její příbuznou. Pak to zas vypadalo, že je zlodějka. A víte, co se z ní nakonec vyklubalo?“

„Netuším,“ pravila Xénie ponuře.

„Manželka jejího milýho. To jsou věci, že? Některé manželky jsou všeho schopný. Čímž samozřejmě nemyslím vás. Vy se dojemně staráte o manžela. Tomu rozumím. Jsem deset let šťastně ženatý.“

Xénie se na něj pátravě zadívala. Proč to tak zdůraznil? Musí ho pěkně štvát. Existuje vůbec ještě na světě člověk, kterému by Xénie byla sympatická? Kte-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.